

Zondag 3 na Pasen 26-04-2020

De ervaring van de Emmausgangers, het Paasverhaal van Lucas, spreekt ons enorm aan. Al de verschillende verhalen van ontmoetingen met de opgestane Heiland zijn natuurlijk bijzonder en ontroerend. Zijn ontmoeting met Maria Magdalena in de tuin, zijn verschijning aan de apostelen die angstig bij elkaar zitten achter gesloten deuren, aan Thomas, door wie Hij zich wil laten aanraken, aan Petrus en diens gezellen bij het meer van Genesareth, maar het verhaal van zijn optrekken met Cleofas en diens gezelschap – zo sereen, zo intiem, zo verrassend, zo warm: ‘brandde ons hart niet’ dat verwarmt ieders hart. Misschien omdat het ieders verhaal is, omdat Jezus zo in het leven van elke gedoopte christen aanwezig komt, niet altijd herkend, meestal niet meteen erkend, maar geleidelijk aan. Is het niet de opgave van onze levensreis, de ontdekking van de hemel. De Emmausgangers waren tijdens het leven van Jezus zijn volgelingen geworden. Al hun hoop hadden zij op Hem gesteld, heel hun verwachting. Zij hadden zich van Hem een beeld gemaakt naar hun eigen gelijkenis. Deze man zou Israël bevrijden van de

Romeinse onderdukker; Hij zou zijn volk groot en machtig maken. Weerloos was Hij ten onder gegaan, gelaten, zonder zich te verzetten. Als een misdadiger was Hij gevonnist, en roemloos, ja schandelijk geëxecuteerd. Zij spuien hun verdriet, en Hij, de vreemdeling luistert naar hun verhaal, en begrijpt hun teleurstelling. Maar dan neemt Hij het woord. Hij opent voor hen de Schrift, wet en profeten, en geeft hen de sleutel om Gods bedoeling te verstaan: ‘moest de Messias dat alles niet lijden, om zo zijn heerlijkheid binnen te gaan?’

Hij opent hun hart, dat is hun aanvoelen en hun verstand, hun begrip, al hun hogere vermogens, om open te staan voor wat Gods Woord hen wil zeggen. En zo, met gezuiverd oog, met gezuiverd hart, kunnen zij ook zien Wie Hij is: en zij herkennen Hem aan het breken van het Brood.

Cleofas en zijn gezelschap wiens naam ongenoemd blijft, en voor wie wij ieders eigen naam mogen invullen: Anton en Bernard, Aagje en Abraham, Gerard en Peter enzovoort. Jezus wil ons leren kijken naar ons eigen leven. In het leven van ieder van ons zijn dit de dingen die spelen: tegenvallers, mislukkingen, pijn, gemis,

domme fouten, karaktereigenschappen die ons misschien zelf het meest dwarszitten, die ons opbreken en waarvan wij geleidelijk moeten leren dat wij het er toch mee moeten doen, dat zij onze instrumenten zijn, die wij niet moeten verwensen en weggooien, maar moeten gebruiken in dienst van elkaar, in dienst van het Koninkrijk van God.

Met onze merkwaardige eigenschappen, en met die van onze naasten, de mensen die ons gegeven zijn, medebroeders, partners, kinderen of ouders, burens of collega's op het werk: wij moeten het ermee stellen, we kunnen ze niet inruilen. Misschien hadden we een heel andere voorstelling van het leven, van onze baan, van ons huwelijk, van ons klooster. We sjokken van Jeruzalem naar Emmaüs. "En we hadden zo gehoopt"!

Hoe met de gegeven situatie leven? Als mijn handicap mij dwars zit, als mijn leeftijd belet mij te doen wat ik zo graag zou willen, maar ik ben te jong of te oud, als mijn medemensen mij op de zenuwen werken en ik daardoor onvriendelijk word? Met die vragen zijn wij onderweg, wij tobben erover en raken vermoeid en teleurgesteld in het leven. En dan is er die vreemdeling: Hij loopt met ons mee en luistert

geduldig. Dan stelt Hij zijn vragen en leert ons de dingen anders te zien: wij gaan onze problemen zien in een ander licht. Belemmeringen blijken dan onvermoede mogelijkheden in zich te bergen, valkuilen bieden ook kansen. We zien nieuwe uitdagingen, ons hart wordt er helemaal warm van. Welk een levenscoach vergezelt ons! Wat bijzonder dat we zo iemand mochten ontmoeten! "Blijf bij ons, blijf mij nabij".

Hij verdwijnt uit mijn gezicht, maar ik besef dat Hij niet echt afwezig is. Hij heeft mijn ogen geopend, Hij heeft mij te verstaan gegeven, niet alleen wat Zijn Messiaanse opdracht en zijn roeping was, maar ook wat de zin van mijn leven is, mijn eigen opdracht en mijn missie. Ik ontdek de hemel, omdat ik mijn plek in deze aardse wereld ontdek, tussen mensen die gemaakt zijn naar Gods beeld, niet naar mijn eigen inzicht. Goddank! De Emmaüsgangers ontdekken de Verrezene. In zekere zin is het hun eigen Pasen. Zij trekken verder als mensen van hoop, mensen met de missie om anderen daarvan deelgenoot te maken: "Moest de Messias dat alles niet lijden om zo zijn heerlijkheid binnen te gaan?"